

létező és nem létező
idő és tér egymásba fordul
valami rejtőző erő
lobog testen emlékeken túl

a látható mögött felett
örökké engem néz szemed

Kemény Lili

ÓDA AZ ÉJSZAKÁHOZ

Na jól van, Éjszaka, megvoltál
te is, megveregetem a vállad.
Nincs mit a szemedre vetnem.
Vittél, hurcoltál veszélyes
helyekre, mutattál örülteket,
itattál, bevontál ragyogással.
Kivilágítottad, fölnagyítottad
körülöttem a várost. Nézetél
velem hirtelen jelképpé
váló tájakat, ez ajándék volt.
Néha ilyenkor lényegtelen férfiakat
állítottál mellém, ez pedig vicc.
Kinyitottál tiltott ajtókat,
körbeszaglászattál valami
nyálkás kis aljasságot a sötétben,
és hagytad, hogy beköltözzön.
De most, sajnós, nappalodik.
Neked nincs már sok hátra,
én még élhetek pár évtizedet.
És tisztán fogok átérni
a túloldaladra, elárullak, Éjszaka,
az emlékedet is megtagadom.
A kis aljasság évek múlva,
már mint kifejlett Bűn, a
nyomomba szegődik, néha
megpaskolom a busa nagy fejét.
Velem marad, napi háromszor
megsétáltatom, és minden reggel
kap majd enni is.